

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.”

ÖRÖMÜNNEP

2022. február 12.

Tartalom:

EGY-KETTŐ

Ki az angyal és ki vagyok én?

- Mi már tudunk beszélgetni. (9.b.G.) Ki beszélget kivel? Ő és én, vagy Én és én?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ivett: Édes Istenem! Köszönöm neked a lehetőséget, hogy itt lehetünk és tanulhatunk, befogadhatunk Téged, ismerkedhetünk Veled és megnyitasz nekünk egy olyan világot, amely azt gondolom, hogy mindenki számára ismeretlen még ezen a földön. Ezzel egy olyan ajándékot adsz nekünk, amellyel megtaláljuk azt a valódi otthonra hazavezető utat, életre vezető utat, amely olyan rendkívüli dolog a Földön, amit csak valójában odafönt fogunk megérteni. Köszönöm Istenem, hogy vagy nekünk és köszönöm, hogy mindig gazdagítasz bennünket. Ámen.

Ámen.

János: Kedves Testvérek! Szeretettel köszöntök mindenkit, ma 2023. február 12. vasárnap, az Örömnépnep napja van. A közelmúltban a Katának törekedtem megköszönni azt a munkát, amit az összejövételünk hang anyagából szöveggé varázsol. Most, hogy a Pisti is itt van, szeretném megköszönni mindannyiunk nevében azt a szívből jövő, odaadott, áldozatos munkát, amit a honlapok területén tesz. Anyagilag is ő tartja fent és minőségileg olyan anyagot kínál fel ezzel a világnak, amely valójában figyelemfelhívó. Aki jól ismeri látja azt a gazdag színvilágot, azt az összeállítást, rendszerezést, amely az ő munkája. Arról nem is beszélve, hogy milyen harmonikusan tudunk együttműködni abban a formában, hogyha valamelyikünknek jó ötlete van, azt beilleszti és minden olyan tartalmat, ami előre visz, megjelentet ezeken a honlapokon. Ugyanis nem egy honlapot, hanem három honlapot működtet. Kívánom neki már a születésnapja alkalmából is, ami 9.- én volt, hogy továbbra is tudjon ebben munkálkodni. Azt hiszem, hogy a feladat és az ember a Pistinél ezen a területen ugyanúgy, ahogyan Katánál a hanganyag és a szövegben való elhelyezéseként, találkozott a feladat és az ember. A közösség minden tagja nevében megköszön neked és további jó munkát kívánok.

Pisti: Köszönöm szépen, része az életemnek. Szolgálat.

János: Köszönöm. Előre bocsájtom, ma egy teljesen új anyaggal állunk szemben, egy olyan anyaggal, amely talán a Pistivel való beszélgetés során ma délelőtt alakult ki, hogy az az „alma”, amik mi vagyunk, úgy tűnik vagy zöldek voltunk, vagy épp érés előtt voltunk ahhoz, hogy mindezzel lelkileg szellemileg, tartalmi valóságával tudjunk találkozni és valamiképp előre lépni. Ezen a területen is úgy tűnik, hogy valóban a lényegét fogalmazza meg és ha kibontjuk és valamilyen álláspontra helyezkedünk, akkor jobban tudunk tovább haladni azon a területen, hogy megértsük az angyal gondolkodását, az ő mondatait és fogalmi rendjét, amely egyenlő Jézuséval, az Istenével, Máriával és a Menny

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

minden teremtő lényének a gondolkodásával. Nem azokra a szellemi emberekre gondolok, akik meghaltak és elmentek, hanem a mennyre és az Isten közelségére. Nagy várakozás van bennem ezzel kapcsolatban és remélem nektek is hasonló élményeitek lesznek ebben, mint amit nekem ajándékkul adott az ég. Ez a mai nap témája, lebonyolítása, megfelel-e nektek?

Igen.

Pisti: Megemlékezés Jézusra:

Az Angyal még szín.
De Ő az EGY,
a FÉNY, a Fehér.
Titokzatos erő,
mi hívástokra jó,
nő, árad, él.
Éljetek vele,
mert a lényetek fele! (76.b.396.o.)

János: Drága Testvérek! A téma az, hogy: Egy vagy Kettő? Vagyis, ki vagyok én, ki az angyal. Én nagyon remélem, hogy el tudjátok mondani, hogy ti mit gondoltok erről, hogyan látjátok. A kérdés, hogy ez a kapcsolat most kiből áll és ha én is ő vagyok, akkor ezt hogyan értelmezzük, hová tegyük ezt az egészet. Bennem egy új világ kezdet kinyílni, amikor ezzel elkezdtem foglalkozni. Nem saját magamtól, hanem a munkám során előállt ugyanúgy, mint az előzőekben, az újjászületés témájára gondolok, kikerülhetetlenül. Hatalmas lépcsőt lépünk, ha ebben tisztában tudunk látni, a valóság nagyobb szeletét megélni. Tudom, hogy Pisti készült ebben a témában a mai napra. Van-e valaki, aki még szeretne valamit elmondani ezzel a témával kapcsolatban.

Ildikó: Én is úgy vagyok vele, ahogyan te mondtad, hogy rám is fantasztikusan hatott ennek az egységnek a megjelenése, mert valóban erről még eddig nem tanultunk sehol. Fantasztikus, hogy ez létezik. Mindenhol megtaláltam ezt az egységet az ember és az angyal kapcsolatának vonatkozásában. De mehetünk feljebb is, hisz Jézus is az Atyára mutatott. És ez is egy egység. Erről tanított, hogy: *Én és az Atya egy vagyok.*

János: Köszönöm szépen.

Kata: Számomra annyira meggyőző és egyértelmű ez a válasz, hisz évtizedekkel

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

ezelőtt, amikor egy álmomban istenélményként azt kaptam, hogy kettő van belőlem. Ezt úgy fordítottam le, hogy ő az a tiszta szellemi valóm, aki vezet és segít engem a földi létemben. A továbbiakban azt kértem tőle, hogy tanítson engem. Ez nekem olyan benső meggyőződés, valóság, hogy ő is én vagyok, ahol ő a tiszta szellemi valóm, amely hordozza és felkínálja számomra mindazt, ami ebben a földi életemben segíti a fejlődésemet, a valós rálátásomat, kapcsolatomat, az Istenre és önmagamra.

Pisti: Amikor elolvastam ezt az anyagot, akkor bennem is megfogalmazódott az az új, amiről aztán a Jánossal beszélgettünk, de valahogy úgy vagyok ezekkel az új dolgokkal mostanában, hogy annyit fel tudok fogni, hogy mennyire új és ennek a súlyát, de még nem látom a valóságát kibontva. Tudom, hogy nagy horderejű a gondolat. Amikor elolvastam, és ahogyan a mai nap beszélünk erről az anyagról a Jánossal, már korábban is említettem neki amikor hétvégeként beszélgettünk, hogy abban „maradtam magammal”, amikor valami útmutatást kértem az Égtől, mindig az jött, hogy „magamban”. Itt az első mondat, hogy: *Mi már tudunk beszélgetni*. Az, hogy ki beszélget kivel, számomra egyértelművé vált, hogy Én és én. Az egy, bennem van. Mindaz, ami a nagy Énhez tartozik, és ami a kis énhez tartozik, lényegében ez én vagyok. Megéltem ezt a délutáni imáimban, miközben a dombon a kutyát sétáltatom, hogy belül, -abban a kifejezésben, hogy én vagyok,- az egységet éltem meg. Nem éltem meg magam különálló valakinek az Égtől, mert az nem rajtam kívül van, hanem a szívemben van. Amikor tegnap reggel megkérdeztem az angyalomat ezzel kapcsolatban azt mondta: ha figyeled az emberek amikor imádkoznak, feltekintenek az égre, ami előtte áll, vagy feltekintenek valahová, a tekintetük beleréved valamibe. Te ne így imádkozzál. Zárd be a szemed és figyelj a szívedre, így imádkozzál. Egyelőre ennyit szeretnék mondani.

János: Van-e még valaki?

Márti: Annyit szeretnék elmondani, hogy amikor elolvastam ezeket az általad kigyűjtött angyal idézeteket, akkor az első gondolatom az volt, hogy ez olyan csodálatos és végtelen gazdag világ. Állandóan erről tanulunk, de így egymás mellé szedve, elképesztő dolog az, amit idáig gondoltam az angyalok világáról. Nagyon-nagyon picike kezdet ez és egy olyan hatalmas világ, amelyről nem is lehet egy vagy két mondatban beszélni. Képtelenség, mert annyira sokrétű és terjedelmes ez a létsík maga, hogy fel se tudjuk fogni. Nem tudok ebben most egy álláspontot megfogalmazni, mert majd a beszélgetések után talán jobban fogom érteni. Amit a Pisti mondott az előbb, hogy ne nézz fel az égre, amikor

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Jézus imádkozott, Ő is az égre emelte a szemét. Vagy nem tartozik szorosan a témához?

Pisti: Amikor Jézus azt tanítja: *Amikor imádkozol, menj be a kamrádba, zárd be az ajtódat, és imádkozál titokban Atyádhoz, és Atyád, aki a rejtekben (is) lát, megfizet neked. (Mt.6.6)* Ez az angyali üzenet nekem szólt.

János: Szeretnék én is hozzászólni, egy gondolatot hozzátenni ehhez az égre emeléshez. Bár égre tekintőnek nevezték Jézust valamilyen értelemben az őt látók és hallók, mégis Jézus nem azt tanítja, hogy emeld az égre a szemed és a kezed amikor imádkozol. Mi az ima? Felemelem a szívemet az Istenbe. Felemelem a kezemet, a szívemet az Istenbe. Ez nem azt jelenti, hogy kiviszem és felemelem a kezemben, hanem egy képletes fogalom, hogy az Istenbe. Egészen pontosan ez így hangzik, hogy Istenbe emelem a lelkemet, a szellememet, vagy kinek, hogy tetszik. Miért emelem? Ha erről valami képet kellene alkotunk, akkor azt látnánk, hogy mi lent vagyunk, Ő pedig fönt van. De ez nem egy vertikális dolog, hanem minőségi. Tehát én így gondolom, hogy a szívemet emelem az Istenbe. Mielőtt elkezdjük a témánkat, elmondanám azt és már frázisként hangzik, hogy nem teljes a kigyújtás. Hihetetlen mennyiségű utalás található a szövegben arra vonatkozóan, hogy az angyal kicsoda és kicsoda az ember és mit jelent a kapcsolatuk. Hogyan is néz ki ez a kapcsolat. Én azokat tudtam kivenni, amelyeket úgy láttam, hogy lényegüket tekintve fontos és jól megfogalmazott, jól körül írtak és valahová elvezet bennünket, ahová tudok kérdést is feltenni. Ha valaki ezeket ki akarja bővíteni, én személy szerint örömmel fogadom. De lássátok és tudjátok, hogy ez a tartalom csak töredéke mindannak, ami az egész anyagban a rendelkezésünkre áll. Van-e ezen kívül valakinek mondanivalója?

Ildikó: Előre adtuk a hitünket, hogy úgy mondjam, amikor megváltottattuk a Miatyánk imánkat, melyben már ez jelenik meg, hogy Egy velünk.

János: Köszönöm szépen és hadd osszam meg az örömet és a rácsodálkozásomat most veletek, mert az Ildikó hozzászólása hozta fel bennem, hogy a Pisti arra gondolt, hogy azzal a fiatal nővel, aki Medjugorjében meglelt ajándékozva a Mária jelenéssel, felveszi vele a kapcsolatot. Van erre lehetőség, de nem ez a lényeg, hanem arra gondolt, ha sikerül, elküldi neki a Mária imánkat. Ettől a gondolattól, hogy ez így összeállt, eldőlt. Lám-lám hová ér el, a mi szellemiségünk.

Pisti: Elmondom mert így lesz teljes a kép. Amikor először megnéztem ezt a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

videót, megfogalmazódott bennem a kapcsolat kialakításnak a gondolata. Mária elé vittem a kérdést, hogy megvan bennem a gondolat; mit szólsz hozzá és kérem a segítségedet, hogy hogyan tegyem én ezt meg. Ma reggel Mária jelenlétében ébredtem és megfogalmazódott bennem a kapcsolat megoldása, a tartalma. Biztos láttátok a videót és mivel ez egy YouTube videó, ti is tudjátok, hogy hozzászólásokat lehet írni. Mivel más út nem áll rendelkezésemre, így én is nyitok ott egy csatornát és a lehetőleg legrövidebbre fogva a mondanivalómat leírom, hogy mit szeretnék. Akkor arra gondoltam, ennek a kapcsolat kezdeményezésnek része lesz a: *Köszöntünk Mária* imánk, mert ez sokkal-sokkal többet mond önmagában, mint amit én indulásával el tudnék mondani. Ezt úgy élem meg, hogy ez egyfajta bátorságot is tud adni annak, aki címzettje a kapcsolatfelvételnek.

Kata: Röviden mondom el, hogy az Anika mindig írja nekem, hogy sokat imádkozik azért, hogy legyen utánpótlása a mi kis közösségünknek. Legutóbb azt írta, hogy úgy gondolja, az Atyára bízva, mert *Ő* jobban tudja hogyan és miként lesz majd ez és rábízva, attól függően, hogy továbbra is imádkozik. Ezért elküldtem neki a videót, amit a következő alkalommal szövegben is lefordítottam a számára. Tegnap kaptam választ és leírja, hogy nagyon örül, mert látta, hogy valóban nagyon sugárzik a hölgy arca az örömtől és valóban az Isten útjai kifürkészhetetlenek. Kit mikor és hogyan lehet megszólítani, azt *Ő* tudja. Nincs meg nem hallgatott ima, írtam neki.

János: Ebben az az érdekes, hogy csütörtökön hazafelé a héven együtt mentünk az Erikával, ugyanabba a kabinba szállt fel, amiben mi ültünk és tudtunk beszélgetni. Többek között *ő* is megkérdezte tőlem, hogy *Ő* hallja az én imámat? Én azt válaszoltam neki, hogy hol van? Ha a szívünkben van, ha mindenhol ott van, a lélegzetvételünkben ott van, ha a gondolatainkban, a kérdésünkben, a beszélgetésünkben ott van. Jézust, az Istent illetően, ha tanulunk, most tessék mondani, délután háromtól ötig, nem imádkozunk? Tehát attól függ, hogyan látom ezt a kérdést, mert minden ezen múlik, hogy hogyan látom. Valóban felmérhetetlen ajándéka az az angyalnak amikor azt tanítja, hogy: *Mindenben lásd meg Őt*. De csak akkor tudom látni, ha elhiszem, hogy mindenben jelen van másképp, de mindenhol áldásként. Nem kell elmenni Medjugorjébe ahhoz, hogy Máriával közvetlen módon kapcsolatba legyünk. Nem kell elmenni ahhoz a templomba, hogy az imánk magától értetődően az Istenig érjen minden pillanatban. Ami az *Ő* gondolkodásában velünk kapcsolatban, velünk való lelkületben találkozik, akkor vajon hogyan éljük meg? Úgy, hogy természetességgel nem kell külön gondolnunk, mert *Ő* a VAN. Köszönöm a gondolataitokat és lám-lám micsoda ajándéka az angyalnak,

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

a Hangnak, az evangéliumoknak az a tartalma, hogy az Istent mindenben megélhetjük. Nem az a kérdés megint és ebben az anyagban sem az a kérdés, hogy tudunk-e valamit, hanem az a kérdés, hogy mit élünk meg. Elindulunk a vizsgáldásunkban és az A. Katát kérem meg az első kigyűjtés felolvasására.

EGY- KETTŐ

Mi már tudunk beszélgetni. (9.b.G.46.o.)

János: Ez egy kijelentés. Mit mondok, ki beszélget kivel? Ti, hogy látjátok?

Ildikó: Az angyal beszélget a Gittával. Ezáltal az egység megvalósul.

János: Igen.

Kata: Azt gondolom, Én és én beszélgetek, ahogyan itt a kérdésben is fel van kínálva a lehetőség, hogy mit gondolunk erről.

János: Azért picikét írjuk körül, hogy ki az az Én. Mindig az a feladat, hogy mindig úgy fogalmazza meg valaki a gondolatait, hogy a másik azt megértse. Ne csak én értsem, ezt én így élem meg, hanem a másik is értse meg.

Kata: Én beszélgetek azzal a szellemi valómmal, azzal a tiszta valóság tartalommal, akit elneveztünk angyalnak, vagy az emberiség, vagy valaki ezt a nevet adta neki.

János Ez így jól van és remélem mindenki érti, hogy mit szeretnék. Ne csak egy kijelentés legyen és mindenki gondoljon azt róla, amit akar. Körbe fogunk menni és mindenki fogalmazza meg mit gondol erről.

Timi: Én azt gondolom, hogy a beszélgetés úgy tud megvalósulni, ha két fél beszélget. Mi ezt emberként így tudjuk megélni. Ehhez valahol külön is kell lennem, hogy tudjak beszélgetni, tehát ebben a vonatkozásban az angyal valamilyen módon külön van, de ugyanakkor azt gondolom, hogy mégiscsak a szellemi lényem magasabb része. Itt vissza tudnék kapcsolódni a Jézusra való megemlékezésben elhangzó angyal idézetére.

Az angyal még szín.
De Ő az EGY, a FÉNY, a Fehér.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Nagyon boldogan nézegettem és emésztettem magamban. A fehérről tudjuk, hogy az minden színnek az összessége, ha most a színekről beszélünk. Érdekes, fehér. Azonosítani tudjuk, mégis minden benne van. Tehát valahogy én ezt így látom, hogy egyik is vagyunk, de mégis külön is vagyunk. Ez, hogy lehet egy? Hát, ez az Isten.

János: Ha most jól értettem azt a kérdést fogalmaztad meg, hogy az angyal tanításában milyen tartalommal tudnánk megtölteni a külön szavát.

Timi: Igen.

János: Amire még nincs választunk, de keressük.

Timi: Azt mondom, hogy külön is vagyunk. Van angyal és vagyok én is külön. De valamilyen csodálatos módon az Isten által ez egy egységnek a része.

János: Jó, megyünk tovább.

A. Kati: Az embereknek van többféle énjük. Van egy olyan rejtett én, amit az angyal elér. Tehát az ember tudatának valamelyik részét az angyal el tudja érni. Én azt gondolom, hogy külön van az angyal.

Márti: Én még nem látok ebben újat, csak azt, amit tudunk és amiről már sokszor beszéltünk, hogy a jelenlegi Földön lévő szellemi lényünk beszélget az én tisztább szellemi másommal.

Ivett: Az a helyzet, hogy nekem még több kérdést vet fel ez a kérdés, úgyhogy, így nincs.

Deti: Még nem tudom, de egy olyan gondolat fogalmazódott meg bennem, talán látásmód kérdése is. Amit a Gittának mond, azt a Gitta hogyan éli meg. Ő és énnek éli meg, vagy Én és énnek éli meg.

Pisti: Az, hogy: *Mi már tudunk beszélgetni*, az nagyon összecseng azzal a természetes dologgal, amit az angyal úgy fogalmaz meg hogy: *"Van-e természetesebb valóság, mint hogy mi beszélgetünk?"* Számomra ez nem a különbséget fogalmazza meg. Ugyanis bennem van ez az angyal, akivel kapcsolatban az előbb fogalmaztam meg, hogy én vagyok, egy vagyok. Az embernek megvan az a természetessége, magában hordja a teremtett és a teremtő világot is. A tanulmányainkban azt tanultuk, hogy a valóság, az igazi

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

valóság, ami az emberi bensőt illetően fogalmazható meg, nem pedig a körülményeiben. Az én számomra, hogy én beszélgetek az angyalommal megfogalmazhatom úgy, hogy a valódi önmagammal beszélgetek. Azzal az önmagammal, akivé az Isten, úgymond tenni akar, tenni fog, vagy tett már. Megfogalmazza egyben az örök szeretetben való fejlődés lehetőségét is.

János Köszönöm. Szerintem ahhoz, hogy ebben a kérdésben is tisztábban lássunk, majd a következő részeknek a vizsgálata során, végül is választ fogunk kapni. A végén ki fog alakulni valami, mert mindegyik résznek lesz egy konklúziója. Valamit erősíteni fog, valamit gyengíteni fog.

Timi: Azért kell, hogy valamilyen módon mégis külön legyünk, hogy tudjunk fejlődni, merthogy, az angyal vonz. Ő segíti a fejlődésünket. Ehhez szükséges egy szellemi pólus, ami felé mozdulni tudunk. Valami módon mégiscsak kell, hogy legyen ez a játék. Tudjunk lépni felé, mert ő mindig hív és mi mindig közeledünk. Ettől mégis egyek vagyunk, ez a csodája, amit még nem látok. Ez jött fel bennem ahogyan Pisti te beszéltél.

Deti: Annak kapcsán, ahogy a Timi beszélt, ahogyan én változom az angyal is változik és fejlődik? Bennem egy csomó kérdés születik.

János: Ez a jó, de most ne álljunk meg, ne parkoljunk le, próbáljuk kideríteni mi is lehet itt a valóság, mi van e mögött. Ezért Timi folytasd a következővel.

L. Miért van bennem még annyi félelem?
Mert nem vagy mindig együtt a másik féllel.
Fél-elem. (8.b.L.43.o.)

János: Egy kicsikét, mintha már az egyik oldalra ellendítené a dolgot, mert nem vagy együtt a másik féllel.

Te vagy egy állomás.
Én vagyok egy állomás.
Ő az út. (3.b.G.24.o.)

János: Feltettem itt egy kérdést az állomásra, hogy ez kire vonatkozik. Arra, aki most én itt vagyok hústestben, vagy aki szellemileg vagyok itt. Érted? *Én vagyok egy állomás és ő is egy állomás.* Most hozzá kell tennem, hogy mind énram is, meg ő rá is az állomás szót használja. Ezt, hogy értsem? Az, aki most

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

vagyok, az egy állomás, ő a következő állomás, kivel egygéné válok. Ezt így mondhatom, hogy akivel egygéné vállok?

Igen.

János: Azután ki a következő állomás? Bár ezt a kisördög fogalmazta meg bennem és ezt jól értsétek.

Ő az út.

János: Ezt a szellem útjaként fogalmazhatjuk meg úgy, hogy ennek a szellemnek az útján. Hogy ezen az úton ezek az állomások kicsodák és hogyan?

Te vagy egy állomás.

János: Ki az az állomás?

Pisti: Ha az állomásnak az evilági fogalmát vesszük, az egy megálló egy útszakaszon, egy fejlődési szakaszon. De jelölhet a szellem fejlődésének az útján egy olyan pontot is, aki itt és most vagyok. De ez az állomás nem csak egy érkezés, hanem indulás is tovább, a következő állomás felé, ami nem más, mint maga az út. Egyetértek azzal, hogy a szellem útja, mert a Valóság VAN. Szellemi fejlődésről beszélünk, az ember és az angyal szellemi fejlődéséről, amit összeköt az út. Ami viszont számomra nagyon csodálatos mondat az angyal könyvben, ahol nagyon sok hasonló van, mert: *Örök születés, örök szerelem van*. Tehát, örök szellemi fejlődés van. Ez a szellemi fejlődés az úton valósul meg a számunkra.

Kata: Ezeket az állomásokat akár nevezhetjük a szellem minőségének is, ami egy indulással kezdődik, egy alappal, amire építkezünk és ami a szellem minőségében olyan tartalmakat hordoz, amely szükségszerűen egymásra kell, hogy épüljön. Ez az út. Mindig az az út, amelynek állomásai vannak. Ha sínpárban gondolkodunk, az mindig sínpár marad.

János: Nem marad mindig ugyanaz, mert a végtelenben találkozunk.

Kata: Most fejtsem ki azt, hogy erről mit gondolok?

János: Nem csak nem marad ugyanaz.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ildikó: Fejlődik.

Kata: A fizikai valóságban lévő sínpart párhuzamba állítom a szellemi úttal kapcsolatban. Én ezt úgy látom, hogy lehet ezen az úton parkolni, megállni, de aki már ezen az úton van és ha nem áll meg, akkor az út következő állomása felé, szellemi minőség állapota felé halad.

János: Jó, van-e még valaki ezen kívül. Akkor azt kérdezném, hogy érhetem ezt úgy vagy másképp kell értenem, amikor azt tanítja: *Én vagyok egy állomás*. Tehát a lét állapotomban különbség van az emberlét és az angyal lét között.

Ildikó: Így van.

János: Ez így érthető? Különbség van az angyal, még nem az angyal és az ember, hanem az angyal lét és az ember lét között. Tehát a síkok között, bár nem szívesen nyúlnék most ehhez a fogalomhoz, tehát az emberlét számára az indulás az egy állomás. A következő állomása az embernek, az angyal léte azon az úton, ami az Isten felé vezet. De mivel mind a kettő állomás, ezért az ember lét és az angyal lét az azt jelenti, hogy amikor az ember lét már megszűnik olyan vonatkozásban, mint állomás, már az angyal léttel eggyé válva, halad tovább az úton. Mit szóltok hozzá? Érthető voltam?

Deti: Amikor angyallá válik már az ember, azután nem születik le a Földre?

János: Még két ilyen kérdésed lehet. Most ne a Földre születés legyen a téma, hanem az állomás. Ahogyan a Kata mondta a fejlődés területén, a gazdagodás területén az ember perspektívája. Az angyal sokszor használja azt, hogy eggyé kell lenni. Az lesz a következő állomás. De ez az eggyé lennünk, hogy ez mit takar, ez egy külön zenemű.

Pisti: Tulajdonképpen azt mondtad el, hogy az angyal állomása után, jön a szeráf lét állomása, a kerub lét állomása.

Kata: Ki tudja még milyen létállomások.

Pisti: Milyen állomásokat gondolt még ki számunkra a Mennyei Atya? Érdekes ez a dolog, nem tudom megállni, hogy el ne mondjam, mert számomra itt nyer értelmet az: *Oly nagy az ember, hogy még én sem látom*. Micsoda kifutása van ezeken az állomásokon keresztül, a szellemi úton az embernek!

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János Igen. Feltételezi-e ez a sorrend azt, hogy az az emberlét, aki most vagyok, ha következő állomása ér, az is én vagyok. Ha a következő állomásra érek, az is én vagyok valahol.

Timi: Igen.

Kata: Mindig más minőségben.

János: A fejlődésben egy gazdagabb, tisztább és fénylőbb minőségben, mint ahogy mondod. Ugyanaz az én.

Pisti: Kardec már ír erről, hogy akik angyalokként szolgálják az Istent, valamikor megjárták már ezt az utat.

János: Igen.

Timi: Nekem az nagyon tetszett, hogy itt volt ez a *fél-elem*, amit felolvastam és tovább mentünk az állomásra. Ez így nekem nagyon összekapcsolódik, ha nem a folyamatában nézzük, csak ha itt meg maradunk ennél a pontnál, hogy itt mi van. Ez az út, amit összeköt az Isten a különböző létállapotainkkal és akkor szépen összejön ez az egész.

János: Mindez az Istenben történik.

Timi: Mert valójában mindig is *Ő* az út.

Márti: Én azon spekulálok, hogy azt tanítja:

Te vagy egy állomás.
Én vagyok egy állomás.

Márti: Nem azt mondja, hogy én vagyok a következő állomás.

Timi: Mert kör van.

János: Máshol viszont azt tanítja, hogy egyé kell válnunk, különben nincs megváltás. Az angyal ebben a vonatkozásban több-e, mint az ember?

Márti: Persze.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Akkor nyilván nem egy ugyanolyan állomás jelent az angyal lét, mint az embernél. Valahonnan indulni kell. A fejlődés mit tételez fel? Ha lineáris vonalon akarod ábrázolni, akkor elindulsz a nullától és mész a végtelen felé. A nullán ki van, az angyal van vagy az ember?

Márti: Nyilván az ember.

János: Akkor az angyal hol helyezkedik el?

Márti: Valahol feljebb.

János: Erről van szó. Ezért tételezhetjük fel amikor azt tanítja, hogy: *Én vagyok egy állomás. Az a következő állomás.*

Márti: Az jutott még eszembe, hogy Kardec akiről már beszéltünk, úgy emlékszem, ott nem ez van. Nem ez a következő állomás.

Detti: Akkor mi?

János: Amit mondasz, az nem így van, mert a Pisti említette, hogy Kardec nagyon határozottan állítja, hogy az emberből lesz az angyal. Az angyal fejlődése pedig tovább megy a szeráfig.

Márti: Nem ezt kérdőjeleztem meg.

Ivett: Nekem az a nagyon egyszerű hasonlat jut az eszembe, hogy mind a mai napig nagyon sokat álmodom arról, hogy egy állomáson vagyok és várom a tömeg közlekedési eszközt. Nagyon sötét van és nem is az, hogy valójában hogyan jön és hogyan megy, hanem azt az állapotot, hogy felszállok erre az eszközre és hazafelé megyek és tudom, hogy bármi áron a végállomásig el kell jutnom, ami nekem az otthonom és a hazaút. Azt gondolom azért lehet az angyal a következő állomás, mert ha az ember hazafelé és az otthonra gondol, akkor az angyal a hazafelé vezető út.

Kata: Az égi otthonába.

János: Hazajutni.

Ivett: Haza kell jutni és a szellemnek, a léleknek, a mennyország az otthona és ezzel az angyal hozható kapcsolatba.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: A tőlem és az állomás közötti szellemi távolság szakaszát mindig az embernek kell megtenni, a tanítás befogadása által úgy, hogy közben mindezt éli az Istennel és az emberekkel való kapcsolataiban. Így tud haladni a szellemi úton és a következő állomásig jutni.

János: Megint az a kérdést veti fel, amikor az angyal azt tanítja, hogy Őbelőle vagyunk. Kinek kell változnia, kinek kell fejlődnie az Istennek vagy nekem?

Az embernek.

János: Márpedig az angyal közvetlenebb módon tartozik az Istenhez, mint az ember.

Timi: Engem az angyal könyv abban erősített meg, hogy én nem látom úgy, hogy az angyal több lenne, mint az ember. Úgy látom, hogy más, mert az egyik létállapotot sem látom többnek a másiknál. Éppen azért, amit most mondtál János, hiszen mind az Istenből van, csak egy más minőségben. Nem lehet azt mondani, hogy több vagy kevesebb, csak más. Nem látom többnek az angyalt, csak másnak látom.

János: A jóhoz képest a gonosz kevesebb vagy más?

Timi: Nem kevesebb.

János: Miben?

Timi: Sőt több is, mert ezek mind relatív fogalmak, hisz mennyi a földön a gonosz ember.

János: Most nem a gonoszok mennyiségére gondolok, hanem a minőségre gondolok. Ha egy minőségben gondolkodsz, akkor az Isten több-e, mint a sátán?

Timi: Az Isten nem anyagban mérhető.

János: Most csak a kevesebb és a több fogalmában beszélünk. Tehát ebben megmaradva, akkor az Isten több vagy kevesebb a gonosznál?

Timi: A teljesség több mint a semmi.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Tehát a teljesség nem mérhető a semmihez. Az üresség viszonylatában több vagy kevesebb? Miben lehet több az angyal, mint az ember?

Timi: Nem tudom értelmezni ezt így én már.

János: A valóság ismeretében. A valóság megélésében, mert a valóság szellemi valósága, az *Ő* létformája.

Timi: Igen.

János: Tehát a valóságból összehasonlíthatatlanul kevesebbet tudunk megtapasztalni, megélni és sokkal kevesebb eszközzel rendelkezünk mi a valóság megismeréséhez, mint az angyal, aki a valóság megtapasztalásának létállapotában létezik. Az, hogy rendelkezünk, nem a lehetőséget jelenti, hanem azt a létállapotunkat, ami azt jelenti, hogy az anyag eltakarja a szellemet. Ezért lehet talán az, gondolom én, hogy ezen a Földön az emberiség még, néhány kivételtől eltekintve, csak az anyagot látja. Ebben kevesebb az ember. Erre gondoltam a kevesebbre.

Timi: A tisztánlátásban feltétlenül.

János: Igen. Tehát ebben kevesebb az ember, mint az angyal. Összességében nagyon igazad van, hogy nincs kevesebb és több, mert lehetőségét tekintve nincsenek különbségek. De jelenlegi valóságismeretét tekintve, bizony az ember kevesebb mint az angyal. Ezért tanítja az angyal az embert és nem az ember az angyalt.

Timi: Az angyal meg nagyon akar kapcsolódni az emberhez és azt mondja, hogy én nem érzem a földi virágok illatát.

A. Kati: Azt nem mondja, hogy az neki hiányzik.

Timi: Azt nem tudja.

A. Kati: De nincs is rá szüksége.

Timi: Azért angyal.

János: Olyan súlyú ez a kijelentés, mint amikor egy elefánt azt fogalmazza meg, hogy én nem tudok repülni.

Timi: Igen.

János: Ez tény. Ez a létállapotából adódik, nem pedig hiányzik. Ugyanis az angyalnál ebben a vonatkozásban nem lehet hiány, hiszen Belőle van és ez megtapasztalás szintjén. Amikor egy állatról beszélünk, az a teljességében jelenik-e meg, olyan értelemben, hogy ő az, ami. Az angyalról is elmondhatjuk-e ezt?

Timi: Nem tudom.

János: Akkor egy érvet mondok. Igen, mert az, aki az ember, az mindig dönthet úgy, hogy nem az vagyok. Nem azt csinálom, aki valójában vagyok. Az angyal dönthet-e, hogy ne az legyen, aki? Az állatnál is ez a kérdés, hogy dönthet-e, hogy ne az legyek, aki.

Deti: Nem dönthet.

János: Az angyal dönthet-e?

Timi: Nem tudom.

János: A döntés, mint lehetőség, fel sem vetődik, mert a természete, a létállapota.

Ildikó: Igen.

János: A sárga szín dönthet-e, hogy zöld legyen?

Timi: Nyilván nem.

János: Az előbb a színekkel operáltál és nagyon a szívem szerint szóltál, mert a végén ott fogunk kilyukadni, az egy magyarázatában. Valamiképp a Pisti is ráérzet már délelőtt erre, tehát benne van a levegőben. Valahogy így tudnám a magam értelmezésében, hogy az angyal nem tud más lenni, mint ami. Fejlődni kell neki, mert minden változik, minden fejlődik valamilyen úton-módon, kivéve ami leépül, de az angyal nem tud más lenni, mint ami.

Pisti: A négy fiatal közül valamelyik megkérdezi az angyaltól, hogy: Te látod-e mindig Őt? Azt válaszolja, nem tudod mit kérdeztél.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Mert nem látja, hanem,

Pisti: Éli.

János: Pontosan. Éli.

Pisti: Azt akartam mondani erre a kérdéssedre, hogy itt most tudsz-e repülni, ha már szóba került az elefánt. Elmondom, hogy én itt nem tudok repülni, de amikor elhagyom ezt a világot, amikor alszom, akkor tudok repülni. Akkor olyan világban járok, ami csodavilág. Amikor visszatérek, hiába nyújtom ki oldalra a kezemet.

Detti: Nem hiszel eléggé.

János: Menjünk tovább. Kata.

Én vigyázok rád. (6.b.L.37.o.)

János: Miért, ki az, aki vigyáz rád? Miért kell rád vigyázni? Mondja az embernek. Nem az ember vigyáz Rád? Bár a Hang Jézusa nagyon egyértelműen fogalmazza meg azt, hogy: *Én vigyázok rád*. Ez nem kérdés. De neked kell vigyáznod Rám, mert a te életedben, a te meglátásodban, a te üdvözlésedben ez a kulcskérdés.

Ildikó: Igen, a Feri bácsitól ezt tanultuk. Nem kérni kell, hogy vigyázzon rám, hanem fordítva, az ember vigyázzon arra, hogy hogyan cselekszik és ezzel vigyáz az Istenre.

János: Az ember vigyázzon a hitére, el ne veszítse. Mert el lehet veszíteni?

Ildikó: El bizony.

János: Az embernek kell vigyázni az Istenre. De ebben a vonatkozásban meg azt tanítja az angyal, hogy: *Én vigyázok rád*. Miben vigyáz rád?

Pisti: Jó kérdés.

János: Kire tud vigyázni?

Kata: Van egy tanítás, amelyben Lilinek azt mondja:

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

A rossz ólalkodott, de én vigyáztam rád. (34.b.L.228.o.)

János: Mert a gonosz megkörnyékezett.

Kata: Nyilván akaratán kívül, engedett a résnek, ezt a szót is használhatom az angyal tanítás alapján és ezt az angyal egyből észreveszi, sőt közbe is tud lépni. A feladat teljesítésében, a kapcsolat létrejöttének az ügyében tud vigyázni rám.

János: Akkor az első kérdésem, kire tud vigyázni, mindenkire tud vigyázni?

Deti: Nyilván arra, aki hisz Benne. Mert, *hitből vagyunk*.

János: Ez a terület majd külön kérdést fog generálni, de ebbe most ne bonyolódjunk bele. Maradjunk annyiban, csak arra tud vigyázni, aki hisz benne. Márpedig önmagában véve az, hogy valaki hisz abban, hogy vannak angyalok, az valóban hisz-e abban, hogy vannak angyalok? Mi volt a létezése az angyaloknak, a szerepe a valóságban? Úgy tűnik nekem, a történelem során, sohasem jelent meg olyan szinten, mint az angyal tanítása során. Mondjuk azt az Ószövetségben azt mondja: Jákob birkózik az angyalával. Erről az angyalról nem tudunk meg többet csak annyit, hogy jó erőben van és tudja a judo fogásokat. Ennyit tudunk meg róla, de, hogy kicsoda, micsoda, honnan jött, hogyan jött, mi a dolga, az égadta világon semmit nem tudunk. Az evangéliumban amikor Jézus a Gecsemáné - kertben imádkozik, verejtékezik, mondja a szöveg, azután angyalok jöttek és szolgáltak Neki. Honnan jöttek, hogyan, kik ezek egyáltalán? Mindenki azt gondolt alatta, amit éppen akart. Azt nagyjából el tudja helyezni, hogy az Isten közelségében levő szellemi lények, az ember közelségét viszonyítva az Istenhez. De kik ezek? Semmi. Először ebben a tanításban találkozunk kibontva, részletesen, megérthetően, hogy kikről is van szó amikor azt mondja, hogy: *Én vigyázok rád*. Feltételezhetem-e azt, hogy csak azokkal tudja közölni, megértetni ezt, hogy én vigyázok rád, akik benne valóban hisznek. De nem az általános hit alapján, hanem az angyal tanítás vonatkozásában.

Pisti: Amikor mi már tudunk beszélgetni.

János: Tehát ez kimondottan Lilinek szól és mindazoknak, akik már valamilyen szinten tisztában vannak azzal, hogy ki vigyáz rájuk.

Pisti: Az a hajsza, amiről a múltkor beszéltem.

János: Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: Amiben megláttad az Istent, az is vigyázás volt.

János: Az biztos.

Pisti: Az is vigyázás volt, amikor az a sugallat segített, hogy engedjem el a mögöttem jövő autót és fékezzek az autómmal. A következő száz méteren belül, az engem megelőző autó elé ugrott egy szarvas.

Timi: Azt gondolom a magasabb szellemi szint az angyal és mindig próbál vigyázni, csak ki tud erre kapcsolódni, ki keresi ezt a kapcsolatot, ki tud erre figyelni, örülni ennek. Ki találja meg magát benne. De az a kis hajsza valahol mindig ott van.

János: Mi szükséges ahhoz, hogy az angyal tudjon vigyázni az emberre.

Pisti: A kapcsolat.

János: Van-e a kapcsolat nélkül olyan lehetőség, hogy valaki vigyázzon rád? Az Isten tud-e vigyázni rád anélkül, hogy kapcsolatba legyél Vele?

Timi: Mindenki kapcsolatban van vele egy hajsza nyira.

János: A kapcsolat mit jelent?

Timi: Létezése által, minden kapcsolatban van Vele.

Pisti: A párbeszéd.

János: Egyrészt.

Pisti: Hiszek benne.

János: A kapcsolat mindig két fél között jön létre. Aki veled nem beszél, azzal kapcsolatban vagy-e?

Timi: Mindenkiel kapcsolatban vagyok.

János: Ne a lélek szintjéről beszélj, hanem az én szintjéről, a döntésed szintjéről. Az Isten tiszteletben tartja a döntésedet, ha te nem akarsz tudomást venni róla. Akkor mit mond erre a Hang?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ivett: Nem is létezem a számodra.

Timi: Annak a számára nem.

János: Akkor nincs kapcsolat. A létfenntartás, az a természetes állapota az embernek, de a kapcsolat több ennél. A hangya is létezik, azt is létben tartja az Isten, még sincs közöttük olyan kapcsolat, amely azt adja meg, hogy az Isten felé tudjon fejlődni. Az Istennel való kapcsolatának mondhatom-e azt, hogy ez a célja?

Timi: Igen.

János: Tehát ha valaki nem vesz róla tudomást, akkor ebben a célban nem vesz részt. Nincs kapcsolat, ugyanis ezt a kapcsolatot nem az Isten határozza meg, hanem az ember. A földön ez a felelősség kérdése. Ha ez nem így lenne, akkor nem lenne felelősséged ebben a kérdésben.

Timi: Ezzel nem egészen értek egyet. Persze azt mondom, hogy van felelősségünk, de azért továbbra is azt gondolom, hogy a környezetemben lévő emberek, akik nem hisznek az Istenben, én látom, hogy az Isten mennyire ott van és helyezi a lehetőségeket eléjük.

János: Nem az a kérdés, hogy te látod, ha nem, hogy ők látják-e?

Timi: Igen.

János: Az Isten azzal nem tud mit kezdeni, az ő vonatkozásukban, hogy te mit látsz.

Timi: Persze.

János: Az nem az ő döntésük. A kapcsolat mindig a te és az Ő közötti viszonyban jelenik meg.

A. Kati: Nekem ezzel kapcsolatban az jutott eszembe, amit egyszer mondtál, hogy az ember nem tudja mindig, hogy milyen szinten van. Tehát azokról, akikről az hírlik, hogy nem hisznek, nem tudhatjuk, hogy milyen benső életük van és hogy éjszaka mi jut eszünkbe. Ha van valamilyen, ami esetleg az ő titkos gondolata, akkor már van kapcsolata az Istennel és akkor már van segítsége.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ez egy alapállapot, ez mindig az egyénen múlik. Azért, hogy az Istenbe való visszatalálás megtörténjen, ez mindig az egyénen múlik. Ezért van értelme, fogalma és tartalma a megtérésnek, a megfordulásnak. Amíg az istenhit nélkül él az ember, addig is az Istené, de nem ez a kérdés, hanem hogy ő is tudja-e ezt. Az ember részének a tartalma, a boldogsága, a békéje ezen múlik, a valódi békéje, még akkor is, ha boldognak és békésnek éli meg magát. Még akkor is, ha épp hasba szúrta a másikat, megbékélt, mert az ellenségét szúrta meg. Mindig az ember a kérdés. Az embernek kell változni, az embernek kell alakulni. Senki sem tudja kivonni magát abból a létállapotból, amiben létezik. Ezt próbáljuk meg tisztán látni. Ez pedig az, hogy az Istenben létezik. Nem az a kérdés jelen esetben, hogy az Istenben létezik vagy nem az Istenben létezik, hanem, hogy te hogyan látod. Az a folyamat, hogy az Isten visszavár téged, nem az Istenen múlik. Tehát ha te úgy döntesz, hogy nincsen Isten, mint ahogy a világ többé kevésbé így dönt, akkor a számára nincsen. Akkor az Isten, mint boldogító, nem létezik a számára. Milyen valóság létezik a számára? Az, amit ő teremtett meg magának. Ez pedig a hazugság, a látszatvilág, az illúzió világa, az anyagvilág hamissága, amit sugall. A Dettivel beszélgetve mesélte el, hogy az egyik legnagyobb ajándéka a hozzánk való csatlakozásnak, hogy megszabadult a halálnak a tudatától. Tehát, hogy nincs halál. Ez olyan elképesztő terhet vett le a válláról, ami nem csak az ő számára jelenti ezt, hanem a hozzátartozói számára is. Mindent másképp lát ebben a kérdésben. Ebben a kérdésben neki kellett változni, nem az Istennek. Az Isten a lehetőséget adja meg. De amíg ez nem történt meg, addig a halálnak, mint félelem tartalomnak, bizony- bizony, nagyon komoly hatása van az emberre. Ez egy hamis hatás, az ember önmaga által generált és az anyagvilág hazugsága által megjelenített tartalom. Az anyagvilág becsapja az embert azzal, hogy elmúlik a test. Ezzel azt hiszi, hogy elmúlik, mert azonosítja magát a testtel. Tehát láthatod te az Istent mindenben, mindenkiben, minden mögött és ezért vagy tanítvány, de az ő számára sajnos ez nem segítség, ez nem megváltás.

Timi: Szubjektív szempontjából. Igen. Így már rendben vagyok, köszönöm szépen.

Kata: Annak ellenére, hogy minden ember az életében találkozik azzal az alapfogalommal, hogy Isten, elbújnak, bezárják a szemüket, a fülüket. Nem nyitnak az Isten felé.

János: Vannak olyan gyerekek, akik látják a szellemet és nem értik, hogy mások miért nem látják.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: Én is látom azt, amit te látsz Timi, de én azt látom, hogy az illúzió világában hogyan élnek. Nekem ezzel semmi bajom. Tudomásul veszem és ennek alapján alakítom a saját viselkedésemet.

Timi: Tényleg rajtuk ez nem segít, pedig valójában mindig ott van.

Pisti: Oda pedig nem mehetsz, hogy azt mondjad, testvérem engedj már meg, hogy boldoggá tegyelek.

Deti: Nem spórolhatod meg neki sem az utat.

János: Nagyon jó kifejezés erre, a következő: *Az ajtóban állok és kopogtatok. (Jel.3;20)* Kinyitod az ajtót vagy nem, az rajtad múlik. Tehát, *az én vigyázok rád*, az úgy tűnik, azon az úton vigyáz már azokra, akik valamilyen úton -módon kapcsolatban vannak Vele, amit úgy hívunk, hogy az Isten felé vezető út, hogy le ne térjél róla. *Az ajtóban állok és kopogtatok (Jel 3;20).*

Márti: Eszembe jutott egy angyal idézet, minden adatik neked az úton: *Vigyázz, le ne térj! (28.b.G.180.o.)*

János: Ki következik, Pisti.

G. Miért nem tudtam neked ezekben a napokban
énekelgetni az erdőben?
Mert távol voltam tőled.
Az én hibámból?
Próba volt, nem büntetés.
Ott voltam, ahol majdan egyek leszünk.
A távolság mutatja feladatod nagyságát.
Vigyázz! Mindig nézünk. (11.b.G.55.o.)

János: Én a végén kezdem, mert nagyon érdekes, nem tudom, hogy ez a fordítás a Hannában való tartalom, hogyan történik. Az egyes számból átvált a többes számba. *Távol voltam tőled* így kezdi a párbeszédet, a végén pedig azt mondja, hogy: *Vigyázz! Mindig nézünk*. Tehát az egyes szám átvált egy többes számba. Ez egy nagyon fontos kérdés a továbbiak vonatkozásában.

Kata: Azt gondolom ennek van valós tartalma. Az angyal könyvben tanítja az angyal:

Négyen vagyunk, négyen vagytok - az nem nyolc. (33.b.G.219.o.)

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ez majd a későbbiekben, ha a kigyűjtésnek arra a tartalmára értünk, akkor ez azt veti fel, hogy az angyal számára az egység, az eggyé válás, ugyanazt jelenti-e, ahogyan mi azt ma értelmezzük. Nem az ember, hanem mi. Vagy valami bővebb, nagyobb tágabb tartalomban kell ezt értelmeznünk. Menjünk vissza az elejére, hogy:

Mert távol voltam tőled.

János: Ha "közel" van, akkor tud énekelni neked? Ez egy ilyen játékos kérdés volt. Így folytatja:

Próba volt, nem büntetés.

A próba szó a kérdés, mert a büntetés nyilván a Gittának szól, hogy ne így értelmezze. A próba kérdése felvet néhány gondolatot. Miért kell a próba a Gittának?

Pisti: A bizalom erősítésére.

János: Kinek a részéről?

Pisti: A Gitta részéről.

János: Jó.

Kata: Én inkább az angyal oldaláról érzem azt, hogy azt a szellemi távolságot próbálta felmérni, hogy a Gitta az eddigi tanításokból mit értett meg, hol tart jelenleg.

Vizsga.

Ildikó: Ezt, amikor már a próbáról volt szó, akkor tanítja, hogy: *Minden próba.* Ilyen értelemben van helye itt ennek a megjelenésének.

János: Igen. Mire lehetett ez próba?

Kata: A távolság, szellemi tartalmat jelen. Ezért gondolom az a tanítás, amire az előbb is utaltam, hogy amit eddig adtunk neked, annak a birtokában vagy-e, a szívedben hordozod-e?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Timi: Szerintem a próba ahhoz a fejlődéshez kell, hogy az ember keresse mindig a kapcsolatot. Ha távol van, akkor keresse, hogy újra megtalálja.

A. Kati: Emelkedjen.

Timi: Igen, hogy tudjak emelkedni, tudjak felé közeledni. Ne legyek egy ilyen langymeleg, jaj de jó itt az angyal ölében létezni, hanem tudjak felé fordulni és keresni, mint például, amikor nem tudott énekelni. Mindinkább forduljak felé, mert csak így tudok kapcsolódni hozzá.

Pisti: Amit már említettél, hogy: *A távolság mutatja a feladat nagyságát*. Tehát, hogy higgy bennem!

Ildikó: Szerintem, amit a Timi mondott, az a próbába nem fér bele, hogy én rettenetesen élvezek valamit. Szerintem ilyenkor a próba fel sem vetődik. Ami valóban megpróbálhatja őt, ott kell helytállni.

Márti: Ez a tanítás azt is mondja, hogy a próbára szükség van. Helye van a szellemi fejlődésében.

Ildikó: Ez így van.

János: Úgy tűnik a dolog, hogy korábban volt egy olyan felszólítása az angyalnak Gittához, hogy: *Énekelgess nekem az erdőben*. Ezen ő meg is lepődik. És akkor mi van? Csakhogy, egy angyal kéri az embert erre. Kiderül, hogy ez a kérés egyfajta próbaként jelenik meg és igen, amit már többé-kevésbé elmondtatok, a bizalom, a hit, az odaadottság, a meggyőződés területén, hogy amit mond az angyal, azt valóban komolyan kell-e vennem. Lehet, hogy ez egy nem túl súlyos területe a valóság ismeretének, de a kapcsolatunk szintjén, hogy az angyal mond nekem valamit, mégis a kapcsolat jellemzője. Amit mond az Angyal nekem, hogy énekelgessek neki, annak milyen lelki tartalma lehet?

Pisti: Az öröm.

János: Benne van az öröm, a mosoly, a dal, a harmónia, benne van a lelkiület, hogy kifejezze azt, hogy én mennyire örülök neked, valóban jelen van-e már ez benned? Abban a pillanatban, ahol nem élem meg a közelségét és a jelenlétét, ez a dolog eltűnik belőlem. Úgy tűnik, hogy valami ilyen kapcsolatból eredően Gitta mindjárt rá is kérdez, hogy: *Az én hibámból* nem sikerült? Benne van a kételkedés, a kétség.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: *Amíg nem vagyunk egyek, nem tudunk emelni. (15.b.G.83.o.)*

János: Igen, bár szerintem ez másra vonatkozik. Én úgy gondolom, hogy ez egy felmérése a kettőjük kapcsolatának, hogy hol tartanak ennek a vonatkozásában.

Ott voltam, ahol majd egyek leszünk.

Ezt olyan magabiztossággal állítja, kételkedés mentesen, hogy: *Mi egyek leszünk*. Hogy gondoljátok biztos, hogy ez így van?

Detti: Igen, és mi is egyek leszünk.

János: Akármi történik?

Detti: Előbb -utóbb igen, egyek leszünk.

Kata: Szükségszerű, mert az a fejlődés folyamatának törvényszerűsége.

János: Akkor mondhatjuk azt, hogy az angyal törvényt mondott?

Kata: Igen. A teljességet mondta.

János: Ez nem törvényszerű, ez törvény.

Pisti: Az, hogy egyek leszünk?

János: Igen.

Detti: De nemcsak az, hogy ők, hanem mi is.

János: Nyilván az ember fejlődésének az útja kikerülhetetlenül az angyallal való egyé válás, ami nem megkerülhető. Ez vár rátok is, rám nem.

Detti: Nem kívánságműsor, most mondtad, hogy törvény.

János: Azért, hogy jót nevessetek.

Pisti: Akkor kétségek között tartasz minket.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

A távolság mutatja a feladatod nagyságát.

János: Ez csak az ember feladata?

Pisti: Nem.

János: A távolság mutatja a feladatod nagyságát. Önmagáról nem beszél.

Ildikó: Ez igaz.

János: Ezért kérdezem, csak az ember? Tehát az egyé levés csak az ember feladata?

Pisti: Szerintem az angyalé is.

Ildikó: De itt nincs benne.

János: A távolság mit jelent?

Kata: Szellemi távolság.

János: A kettőjük látásmódja, megélése közötti különbséget jelent ez a távolság. A távolság ugye azt fejezi ki, hogy milyen messze vagyok tőled, mint fény a sötétségtől. Most rossz a hasonlat, mert nem így van, csak az erősebb a kisebb fénytől.

Kata: Itt a teljes szövegkörnyezetben megjelenik az a szó, hogy formálódsz. Tehát az angyal oldaláról nézve, a Gitta bensője, ahogy formálódik. De azért megjegyzi, hogy a távolság mutatja a feladatod nagyságát.

János: Ez csak az egyé levés vonatkozásában nagyon fontos.

Kata: Így van.

János: Van két pont, ami nagyon távol van egymástól és ezeknek közeledni kell egymáshoz. Ebben a szövegben úgy néz ki, hogy csak az embernek kell közeledni oda.

Timi: Az előbb, amiről hosszasan beszéltünk, ahol én megakadtam, hogy az Isten felől mindig ott van a kopogtatás és a lehetőség, nekem ez most teljesen

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

rákapcsolódik erre, hogy az angyal persze, hogy mindig hív és vár. Tehát itt is nekünk kell fejlődünk.

János: Igen, mert az embernek kell az Isten felé fejlődni és jelen esetben az angyal az Istent képviseli.

Timi: Tehát nem neki kell fejlődni, hanem nekünk.

János: Ugyanis az emberben van a hiány ebben a vonatkozásban.

Kata: Az embernek van szüksége az Istenre, ezt a Hang nagyon sokszor tanítja.

János: Így van, már beszéltünk erről.

Vigyázz! Mindig nézünk.

Még sok próba jön. Mindig veled vagyok. A sok próba vonatkozásában túl vagyunk azon, hogy megkérdezzem, hogy miért mondja.

Mindig veled vagyok.

János: Mit jelent a mindig?

Pisti: Örök.

Márti: Máshol azt tanítja: *Mindig kéznél vagyok.*

János: Az előbb azt mondta: *Távol voltam tőled.*

Márti: De erről a Gitta tehet. Nem?

János: Még egyszer.

Mindig veled vagyok.
Távol voltam tőled.

János: Ezt a kettőt kell összehozni.

Pisti: Meg azt, hogy: *Mindig nézünk.*

János: Most akkor ez a kettő, hogy érthető? Ha az előbb olyannyira távol volt,

hogy a Gitta el is veszítette őt, akkor most hogyan értjük azt, hogy: *Mindig veled vagyok*.

Kata: Az, hogy a Gitta elveszítette, az nem az angyalon, a valóságot hordozó felelősen múlt.

János: De ő azért volt távol, hogy a próba létrejöjjön. Nem a Gitta veszítette el, az angyal ment távol, hogy kiderüljön Gittában mi a helyzet.

Márti: Mindig a feladat határozza ezt meg.

János: Ez egy nagyon jó mondat. Amikor te felmosol, akkor szükség van-e az angyalra? Nem egészen. Ettől nem leszel se jobb, se rosszabb.

Ivett: Az, hogy: *Mindig veled vagyok*, nem lehet, hogy azt tanítja, hogy az én oldalamról mindig veled vagyok. Tehát, hogy mindig jelen vagyok. Az angyal oldaláról van meg a *mindig*. Amikor pedig azt mondja: *Távol voltam tőled*, akkor meg az ember oldaláról fogalmazza meg.

János: Megfogalmazhatom ezt másképpen, hogy mindig fordulhatsz hozzám.

Márti: A *mindig kéznél vagyok*, ezt jelenti.

János: Igen, ez sokat segít ennek a megértésében, hogy a mindig veled vagyok. Az nem egy állapotszerű, olyan közeli jelenlétet tételez fel, amely azt jelenti, hogy felmosás közben is veled van. Hanem mindig a rendelkezésedre állok, csak gondolkodnod kell rám, mert minden gondolat, amely hozzám kapcsolódik, az egy finom szál fölfelé.

Ivett: Amikor pedig azt mondja, hogy távol voltam tőled, mintha azt mondaná, nem vagyok megtapasztalható éppen akkor a számodra.

Pisti: Nekem nagyon tetszik, amit az Ivett mondott. *Mindig veled vagyok*, mintha arra tanítaná a Gittát, hogy légy te is mindig velem.

János: Igen ez nagyon jó. Mindig fordulhatsz hozzám.

Timi: Amit az előbb felvetett a Márti, hogy a feladattól is függ, nyilván nem az angyal részéről. Gittánál arról van szó, hogy különösen nagy feladata lesz.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ha valami nagy feladatom van, akkor én hajlamos vagyok arra a nagy feladatra koncentrálni és nem arra gondolni, hogy az angyalhoz forduljak. Bevallom én így vagyok. Szerintem itt pont ezt tanítja.

János: Köszönöm szépen, mert akkor úgy néz ki, hogy a próba vonatkozásában fogalmazza meg azt a szöveg, hogy még sok próba jön, de ezekben a próbákban mindig veled vagyok.

Timi: Csak látsd meg és fordulj hozzám.

János: Nem kell ettől tartanod, mert a próba a te javadat szolgálja. Abban a próbában mindig jelen vagyok. Tehát a próbára vonatkozóan fogalmazza meg, hogy: *Mindig veled vagyok*. Még egy szöveget elolvassunk és elemezzük, de utána már nem nagyon marad időnk tovább folytatni. Detti.

Minden fohászokodott én továbbítom
Én mindig kéznél vagyok, *kéz-nél* vagyok.
MINDEN TETTEDEDEL, HELYETTEM CSELEKSZEL.
VIGYÁZZ! EL NE CSÚFÍTS!
Csak egy válaszfal lehet közöttünk,
úgy mondhatnám: a "tévszemély". (11.b.L.57.o.)

János: Megint a legdöntőbb kérdés, hogy az angyal, hogyan értelmezhető. Énként, nem énként, más személyként, felettes személyként, vagy hogyan? Azt tanítja a kapcsolatukban, *minden fohászodat én továbbítom*.

Pisti: Minden fohászod rajtam keresztül árad.

János: Az *ént*, nem értjük. *Továbbítom*. Ki az, akihez a fohászomat továbbítom? Miért kell? Eddig úgy találkoztunk az imában, hogy lelkeket, szellemeket az Istenbe emelem, nem az angyalba.

Detti: Miért kell közvetítő?

János: Akkor ez most, hogy van.

Márti: Ez egy új tanítás. Az Isten világában rend van és ez a rend.

A. Kati: Ez az ima útja.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Hogyan tudjuk feloldani ezt a problémát. Most nem az a kérdés, hogy azt mondjuk, hogy ez így nincs rendben, ha nem, hogyan tudjuk feloldani azokat a görcsöket, amelyek itt megfogalmazódnak. Itt kétségkívül egy önálló személy jelenik meg, aki az én fohászomat továbbítja az Isten felé, minthogyha nekem az Istennel közvetlen kapcsolatom nem is lehetne.

Pisti: Nem lehet, hogy még külön állónak gondolja az én és az Ő kapcsolatot?

Kata: A könyvben arról tanít előtte, hogy: *Mindig felemelkedhet és mindig leszállhatsz.* Nyilván arra fogalmazza meg egyértelműen, hogy minden fohászodat én továbbítom, mert előtte fogalmazza meg a Lilinek, hogy a *mélység kulcsát neked adom.* Tehát mégis csak a feladat vonatkozásában van ennek az esszenciája, hogy olyan mértékben érdekeltek és összekapcsoltak ebben a feladatban, hogy ehhez az angyal mindent megtesz. Ugyanakkor a felelősség az emberé, mert arra figyelmeztet: *Vigyázz! El ne csúfíts!* Tanítja ezt az anyag testben lévő tudatnak, szellemnek, szívemnek.

János: A kérdés közvetlen az Istennel kapcsolatban lehetek-e?

Pisti: Igen.

János: Akkor ez a továbbítás hogyan van?

A. Kati: Szerintem akkor úgy kell értelmezni, hogy az angyallal sokkal jobban egyek vagyunk, mint ahogy korábban gondoltam.

János: Ezzel egyetlen gondom van, hogy még nem tudjuk megtölteni tartalommal ezt az *egyek vagyunk* tartalmát. Fogalmunk sincs arról, hogy ez most mit is hordoz.

A. Kati: Persze, hogy nem. Ha el akarom hinni ezt a mondatot, akkor ezt az útvonalat tudom elképzelni.

Kata: A sok-sok Istenélmény alapján azt tudom mondani, hogy talán két alkalommal volt az, amikor úgy éltem meg, hogy az Isten szól hozzám. Az a sugallat, amit kaptam, úgy tűnt a számomra, a forrásból jött, ami maga az Isten és ott nem az angyal szólt hozzám. Így éltem meg, a minőség vonatkozásában észleltem a különbséget.

A. Kati: Átugrottál egy lépcsőt.

Ivett: Van az a tanítás, amikor arról tanít, hogy amit mond, azt kétszer szűrjük. A lefelé, a hozzánk érkező tanítás sem közvetlenül jön, ha ezt vesszük alapul, de talán az is érdekes, amit a Kata mondott, hogy ő továbbítja. Tehát ha ő és én egyek vagyunk, akkor az is én vagyok. Itt az anyagvilágban, ezt elég nehéz megérteni, mivel mi kívüli - belüli fogalmakat alkotunk. Ezt megfogalmazni, meg azt mondani, hogy van közvetlenül és közvetetten, amikor az ember nem kifelé, hanem befelé éli meg a szellemi életét. Ebben a vonatkozásban, amíg az anyagtestben élünk nincs az Istennel közvetlen kapcsolatunk, pont az anyagiságunkból adódóan.

Pisti: Nincs meg nem hallgatott ima.

János: Hozzá kell tennem, hogy most is előjön a *mindig* szó. A következő mondat: *Én mindig kéznél vagyok*. Ugyanúgy, mint ahogy az előbb, azt mondtam, hogy: *Mindig veled vagyok. Minden fohászkodat én továbbítom. Mindig kéznél vagyok*. A kapcsolat, a jelenlét, a minőség. *Minden tetteiddel helyettem cselekszel*, folytatja tovább, növeli ennek a kapcsolatnak a mélységét olyannyira, hogy a kapcsolatunk olyan, hogy: *Vigyázz! El ne csúfíts!* Tehát fokozza ezt a közelséget, ezt a tartalmat.

Ivett: Akkor nem csak felfelé van ez a dolog, hogy amikor imádkozom továbbítja rajta keresztül megy, hanem lefelé is, amikor én csinálom.

János: De hogyan tudnám én az angyalt elcsúfítani?

Ivett: Nem a feladatomat csinálom.

János: Nem. Ebben egyetlen megoldást találtam, azt, hogy az is én vagyok. Csak ez az egyetlen megoldás. Az angyal most nem egy különálló személy, egy tőlem különálló fogalom. Most az angyal szóról beszélünk, mert az angyal szó is nem áll itt meg, mintha egy különálló létező lenne, hanem az is az énemnek az a szellemi része, aki bizony én vagyok. Ő ezt már megtapasztalja, látja, ebben él. Nekem ezt meg kell tanulnom, meg kell ismernem, ezzel meg kell barátkoznom, meg kell tapasztalnom, át kell alakítani a gondolkodásomat, hogy ő is én vagyok. Ugyanis, amikor én fohászok, akkor magától értetődően, nem ő fogja továbbítani a fohászkodást, hanem az az én fogja továbbítani, aki én vagyok és amit nem is kell továbbítania, mert az Istenbe emelem fel. A kettős én, a kicsi és a nagy én, az anyagi és a szellemi énem jelenik meg az Istenben, egyként. Csak így értelmezhetem, hogy én mindig kéznél vagyok a szellemi énemben, az anyagi énem segítségével vonatkozásában. De az én vagyok, csak

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

akkor tudok mindig ott lenni. Külső entitás nem tud ott lenni, nem tud betörni a szívembe. Az Isten sem tör be az én életembe, az én gondolkodásomba, ha én nem hívom be.

Pisti: Tehát akkor én továbbítom az imát.

Kata: A valóságot hordozó énem.

János: A szellemi énem, én így fogalmaznám. Lássuk tehát tovább itt a homályban, hogy hogyan is lehet ez. Felkínálom azt a látásmódot, ami bennem kialakult ezzel kapcsolatban. Az ember létét tekintve úgy tűnik, hogy magyarázatul szolgál az az alapállítás, hogy az Isten teremtette a világmindenséget. A világmindenséget két részre osztotta, ezt most jól értsétek, a szellemi és az anyagi valóságra. Ez a menórában is megjelenik, középen az emberrel, aki mind a kettőnek a hordozója. A szellemi valósághoz tartozik az angyal, a szeráf, meg a mit tudom én kicsoda. Az anyagi valósághoz tartozik ez meg az, meg amaz, de ez az egész, úgy ahogy van, egy. Minden vonatkozásban. Mindig attól függ, honnan nézem ezt a kérdést. Milyen látásmódból nézem. Az Isten oldaláról vagy az ember oldaláról nézem. Az angyal oldaláról vagy az ördög oldaláról nézem. Ha az Isten oldaláról nézem, akkor azt mondom, hogy az embert úgy teremtette, mint ahogy a világot. Minden embernek, minden egyes szellemi lénynek, van egy anyagi oldala és van egy szellemi oldala, ugyanúgy, mint a teremtésben. Ha ez nem így lenne, nem tudná a kettőt összehozni, mint híd. Ezért ő a híd, mert mindent magában hordoz. De a teremtésben már megjelenik. Lehet külön is megélni ezt a dolgot, hogy a szellemi énem és az anyagi énem, külön. Attól függ, hogy emberként nézem e lentről, vagy angyal nézi az egység oldaláról föntről. Fentről nem azt látja, hogy én külön vagyok, hanem azt látja, hogy az is én vagyok, ezért mondhatja, hogy ne csúfíts el. Mikor tudom elcsúfítani? Ha letérek az útról. Nem a feladatomat csinálom és akkor lehetne folytatni, hogy hogyan lehet, de önmagamat tudom csak elcsúfítani. Az önmagam szellemi mivoltját tudom elcsúfítani. Ha azt mondom, én az vagyok, aki itt vagyok, ebben a testben, ebben a szellemi mivoltomban, vagy mit tudom én, de nem így van. Én ennél több vagyok. Oly nagy vagyok, hogy még ő sem látja át, vagyis az vagyok, aki az égig ér. Ha ennek látom magam, akkor valóban olyan kapcsolatba tudok kerülni a saját szellemi énemmel, amely majd a későbbiekben kiterjed az angyal világgal való kapcsolatban az egység élményre, az egység megtapasztalására. Mit jelent az ő számukra az, hogy hogyan lehet az amikor arról tanít, *most váltottunk, nem én tanítottalak, hanem a mérő tanított* vagy mit tudom én, ki tanított. Észre sem

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

vetted. Tehát ez már egy továbblépése az egység vonatkozásában az én kérdésében, hogy én ki vagyok. Az Isten mondhatja-e azt, hogy én is ő vagyok?

Pisti: Igen.

János: Én mondhatom-e azt, hogy én is ő vagyok?

Pisti: Igen.

János: Ha ezt átveszem. Érthető ez így?

Kata: Közben eszembe jutott, hogy az istenélmény első felében azt éltem meg, hogy az angyal tanít és utána azt, hogy az Isten tanít, ami úgy szólt: „Értsétek meg, hogy itt nem nők és férfiak, nem feleségek és férjek vagytok, hanem egymásért vagytok.”

János: Igen. Mondhatjuk nyugodtan azt, hogy az angyalom tanít, az angyalommal vagyok kapcsolatban. De ugyanakkor az is igaz, hogy önmagammal vagyok kapcsolatban. Nem azzal az önmagammal, aki esetleg itt az anyagtestben bele gárgyulva, bele ragadva nem tud ebből kimászni, nem erről van szó. Arról van szó, aki már kapcsolatban van velem, aki már tud róla, akit tud magához vezetni. Megismertetni önmagával, aki én vagyok. Mindig az a kérdés, ki vagyok én. Ebben a kérdésben, mint emberiség olyan, nem gyerekcipőben jár, hanem semmilyen cipőben nem jár, csak esetleg tud róla, hogy van cipője. Tehát ebbe a cipőbe be kell lépni és bizony-bizony akkor az ember rájön arra, hogy mennyire többnek teremtette, most a több szót jól értsed, mennyire tágabb értelemben fogalmazható meg az ember, mint amit eddig gondolt magáról.

Pisti: Igen, mert az Istenben találja meg valódi önmagát.

János: Elnézést, ha egy kicsit ilyen hevesen és túllépve az időt fogalmaztam meg, mert bizonyos értelemben, ebből a szempontból vizsgálva a további szövegeket, már könnyebben tudunk megbirkózni vele, ha ezt átlátjuk és megértjük. Akkor valószínűleg ennek már csak az igazolásával fogunk találkozni, nem a kérdéseken keresztül újabb kérdések megszületésével.

Testvérek! Köszönöm szépen a mai napot. Itt megállunk és folytassuk-e a jövő héten?

Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin

Szerkesztette: Petróczi István